

Sirota Ivanček.

Spisal L. Černej.

Pred dobrim letom je še imel mater in očeta, a danes je sirota, popolnoma sirota. In tako majhen, komaj pet let star!

Najprej mu je zbolela mati. Prehladila se je in dobila je sušico. Ivanček takrat še ni vedel, kaj ga čaka. Oklepal se je mamice ter jo silil, da bi bila vesela. In ko je morala končno ostati v postelji, ji je vedno prigovarjal, da bi vstala.

„Mama, pojdi, poglej, kaj sem naredil na vrtu!“ — „Mama, pridi gledat, kako lepo je zunaj, vse belo! Snežilo je!“ — „Mama, pridi vsaj v kuhinjo!“ Tako in enako je govoril, a mati ga je tolažila, da bo kmalu ozdravela in da bo tedaj že vstala.

Upala je to pač tudi sama. Ko pa je uvidela, da se ji bliža konec življenja, je pritisnila dečka k sebi in rekla: „Ivanček, umrla bom!“

Tedaj je uprl deček svoj pogled globoko v njene vdrtne oči. Nekaj časa je molčal, potem pa je odkimal z glavo in dejal: „O, ne, mamica, ne smeš umreti, jaz ne pustim!“

In vendar je umrla!

Ob strani svojega žalostnega očeta je stopal Ivanček nemo za krsto. Ko pa je oče zaihtel, je zajokal tudi on na glas, in ko so pogreznili mrtvo mater v jamo, je zaklical: „Ata, ne pustite mame!“

Kdor je to videl in slišal, je imel solze v očeh.

Vso ljubezen, ki jo je imel deček prej do matere in očeta, je zedinil zdaj na poslednjega. Pa tudi oče ga je ljubil tem srčneje, saj mu je bil edina tolažba. Povsod ga je jemal s seboj. Ginljivo je bilo slišati, kako sta se pogovarjala.

Večkrat se je Ivanček spomnil matere, in tedaj mu je moral oče pripovedovati o nebesih in o angelih. A najrajši je slišal deček o zopetnem snidenju z materjo po smrti. Zalesketale so se mu oči, ličece se mu je zaokrožilo v prijazen nasmeh in z radostjo je vzkliknil: „Oj, ata, kako bo veselo!“

In spet je molčal in končno zdihnil: „Ata, rad bi umrl, da bi zopet videl svojo mamo!“

Vsemogočni pa je sklenil, da jo vidi prej — oče.

Bil je že dolgo slab in kake tri četrti leta po materini smrti je zbolel tudi on.

Ivanček je bil zdaj po prebridki izkušnji že modrejši. Obšla ga je globoka žalost. „Ata, kaj ti je, ali si bolan? Ata, pojdi, pojdi k zdravniku!“

In ata je šel k zdravniku, a pomagalo ni nič. Ista bolezen, ki je bila uničila mater, je potisnila tudi njega na posteljo.

Ivanček se ni ganil od nje in ni bil več vesel. Splezal je često k očetu, mu gladil lice, ga siloma poljubljal, mu božal lice.

„Oh, ata, kaj bom pa jaz, ako še ti umrješ?“

Zajokal je na ves glas, da bi se ga bile stene usmiliile. In jokal je tudi oče, da so solze premakale blazino.

Bolezen se je hitro razvijala. Ko je obiskal zopet nekega dne bolnika zvest tovariš, je sklenil obupanec svoje roke in ga zaprosil s tresočim glasom: „Moj ljubi prijatelj, le eno te prosim. Obljubi mi, da ne ostaviš mojega ubogega otroka, da bom mogel vsaj — umreti!“

In prijatelj je pokazal na razpelo, veseče ob steni, ter rekel: „Pri Bogu ti obljubljam, da ga ne ostavim!“

In res! Kakor da bi bilo njegovo življenje viselo edino le še na skrbi za svojega otroka — v kratkem času je izdihnil.

Ljudje so govorili in ponavljali le eno: „Oh, ubogi otrok, uboga sirota!“

Ko so pokopavali očeta, in je zapuščeni sinček plakal ob grobu ter obupno klical: „Ata! Ata!“ — ni bilo niti eno oko suho!

„Da bi vendar rešil Bog tudi otroka!“ so zdihovale dobrosrčne ženice.

Tedaj se je zazdelo tudi meni, da želé pravo, in zaželel sem tudi jaz, da bi naj Bog združil to nesrečno obitelj — nad zvezdami. Kmalu pa sem si premislil, češ, človek naj ne posega v naklepe božje!

In mojo trpečo dušo je tolažila nada na blago srce očeta — namestnika in pa prepričanje, da je nad nami še eden — vsemogočni dobri Oče, ki varuje sirote in ki tudi Ivančka ne pozabi!

Kadar vzhaja beli dan . . .

*Kadar vzhaja beli dan
nad planinami,
in nebeško solnčece
sije nad ravninami,
vsa природа radostna
se iz sanj zbudi,
vse prepeva in na delo
pohiti . . .*

*Doba solnca sije nam —
doba mladik let,
ven na prosto, dan je naš,
prost odpira se nam svet!
V bedne domovine čast
dvignimo moči,
da zanamcem lepša doba
zažari! . . .* Osojski.